

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1ste August 1887.

36te Jargang.

Frelsnings-Planen.

I den kristne Verden er der mange modstridende Theorier i Henseende til Menneskets Tilværelse baade her og her-efter, og ligeledes med Hensyn til de Pligter han skylder sig selv, sine Medmennesker og sin Staber. Det er ubestrideligt, at en Kundskab er nødvendig for Menneskeslægten's Lykjalighed og Velsærd om de vigtige Spørgsmaal:

Hvorfra ere vi komne?

Hvorfor ere vi her paa Jorden? og

Hvorhen gaa vi, naar vi forlade denne Prøvestand?

I det følgende skulle vi søge i Kort-hed, at fremjætte de Sidste-Dages Hel-likes Tro angaaende disse Punkter. Medens vor Lære adskiller sig fra de antagne Meninger i Kristenheden, maa vi tillade os at bemærke, at denne Forskjel ikke alene er imellem Nutidens Sekter og de Sidste-Dages Hellige, men imellem disse Sekter og Bibelen; et Faktum for hvilket vi ikke i nogen Henseende ere ansvarlige, og som vi ikke paa nogen Maade kunne forandre, selv om vi havde et Ønske at gjøre det.

Det vil være nødvendigt, forend vi

begynde vor Undersøgelse, at henpege til et andet Punkt, saaledes at vi kunne tydelig forstaa hverandre. Dette er: Ærlighed i Tro kan ikke paa nogen Maade gjøre et Princip rigtig. Et uomstødeligt Vidnesbyrd for Sandheden deraf kan alene gjøre det. Menneskets Tro kan ikke have nogen som helst Indflydelse paa Sandheden eller Ujandheden i mindste Maade. Hele Verden maa tro en Ting, og dog kan det være Ujandhed. Hele Verden kan lade være at tro det, og dog kan det være en Sandhed. Folkets Bantro i Noahs Dage afværgede ikke Floden; Jodernes Bantro beviste ikke, at Jesus var en Bedrager; og Apostlenes Mord var intet Bevis for, at deres Lærdomme vare falske. Josef Smiths Mord er heller intet Bevis, hverken en Vej eller en anden, for hans guddommelige Myndighed, ej heller vil Forkastelsen af de Lærdomme, han lærte, bevise, at de ere falske. Derjom de ere sande, da ville de, naattet han blev myrdet, hans Efterfølgere fordrevne og forfulgte, dog tilsidst hæve sig triumferende over enhver

Modstand og tiltage i Styrke, efter Haanden som Bildfarelsen bliver svagere.

Idet vi fremsjætte Principet om Forudtilværelsen, Evangeliets første Principer og Daab for de Døde, skulle vi simpelthen anføre Skriftsteder, og vi ville atter bemærke, at om der er nogen Forskjel, da er denne Forskjel imellem Læseren og den hellige Skrift.

Apostlen Pauli Dymuntring til Thejsalonikerne var: „Prover alle Ting, beholder det Gode“ (Thej. 5, 21); og den vise Salomon siger: „Den, som dommer, førend han underjøger, er ikke vis.“

Lad os derpaa henvende os til Herrens Ord, der bør afgjøre al Strid, og prøve paa at udfinde, hvad den store Skabers Værdomme ere.

Da Herren talede til Job, der var en af de gamle Bibelskribenter, sagde han: „Hvo er denne, som formørker Guds Raad med Tale uden Forstand? Bind nu om dine Lænder som en Mand; saa vil jeg spørge dig, og undervis du mig. Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden? der Morgen-Stjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde.“ (Job 38, 2—7).

Job maa sikkerlig have været noget Sted, da Jordens Grundvold blev lagt, eller hvorfor blev dette Spørgsmaal givet ham?

Der er uden Tvivl en dybere Betydning til Ordene, „da alle Guds Børn raabte af Glæde,“ end man ved første Øjeblik vilde antage. Læseren spørger: Hvem vare disse Guds Børn? Lukas giver den fornødne Underretning om denne Gjenstand, naar han beskriver Mennefteslægten's Slægtregister og siger: „Gnofs Son, Seth's Son, Adams Son, Guds Son“ (Luk. 3, 38). Lad os anføre et andet Skriftsted. En af de gamle Skribenter siger: „Stovet maa

komme til Jorden igjen, som det var før; og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den“ (Præd. 12, 7).

Lad os nu spørge os selv: Hvorledes kunde det være mulig, at komme til et Sted igjen, hvor vi aldrig før have været? Hvorledes kunne vi komme til Gud igjen, med mindre vi en Gang havde været i hans Nærvarrelse? Vi maa absolut komme til den logiske Slutning, at for at vende tilbage til ham igjen, maa vi en Gang have haft en Forudtilværelse hos Gud førend vi bleve itklædt med dette Legeme af Kjød og Ben.

Atter finde vi, at Apostlene maa have haft en Kundskab om Forudtilværelsen, hvis vi kunne domme derom af det Spørgsmaal, som de gave Jesus: „Mester, hvo haver syndet, denne, eller hans Forældre, at han er blind født? (Joh. 9, 2.) Der vil sandsynligvis ikke behøves noget Argument for at overbevise Læseren om, at det vilde være uretfærdigt af Gud, at straffe et Individ for en Handling, som ikke er udført. Synden maa derfor være begaaet, førend han kom her paa Jorden; thi han var blind født. Det er tydeligt, at der var ingen Tvivl i Apostlenes Sind med Hensyn til, at et Mennefte kunde synde, førend han fik Tilværelse i Kjødet; men Spørgsmaalet drejede sig om, enten denne Mand havde syndet eller ikke.

Paulus siger i sit Brev til Hebræerne: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Døgttere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fædre underdanige og leve?“ (Heb. 12, 9). Vi blive her underrettede om, hvem Guds Børn vare, som i Begyndelsen raabte af Glæde. Vi lære ogsaa, at Grunden, hvorfor vi paafalde Gud, sigende: „Vor Fæder, du som er i Himmelen,“ er for at gjøre Forskjel paa ham og Fæderen til vore jordiste Tabernakler. Med andre Ord, han er

Fader til vore Aander, der beho vore Legemer, nøjagtig i den samme Forstand, som vore jordiske Fædre ere Fædre til vore Legemer, bestaaende af Kjød og Ben.

Naar Døden indtræder begrave vi det jordiske Legeme, der opløses og blandes med Elementerne, der omgive dets Begravelsessted; men hvad bliver der af Aanden, der gaar til Gud igjen, som gav den?"

Da Jesus viste sig for sine Disciple efter sin Opstandelse, „forsærbedes de, og mente, at de faa en Mand;“ men han berigtigede deres Tanker, sigende: „Føler paa mig, og fer; thi en Mand har ikke Kjød og Ben, som I je, at jeg har“ (Luk. 24, 37—39). Af disse Ord forstaa vi, at Mennesket, medens det eksisterede som en Mand, var ikke Kjød og Ben; men eksisterede ikke desmindre i en nøjagtig Billede og Form, som han nu besidder. Han havde Dine til at se med, Ører til at høre med, og mange andre Evner, med hvilke Mennesket er begavet. Han var uden Tvivl ogsaa i Besiddelse af Intilligence og meget, som forædler Mennesket. Han besad Magt til at bevæge sig fra et Sted til et andet, til at voge i Kundskab og udføre de Pligter, som paa-hvile ham i hans Sfære.

Der er tre Klasser af Aander: Aander som ikke endnu have erholdt et Legeme; Aander som have paataget sig et Legeme af Kjød og Ben; og Aander som have gjenne-gaaet denne Tilvarelse og nedlagt deres Legemer i Graven, for atter at blive oprejste og gjenforenede, og de Hetsfærdiges Aand og Legeme skulle aldrig mere adskilles.

Herrens Ord til Jeremias var: For jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og for du udkom af Moderen helligede jeg dig; jeg bestiftede dig til en Profet for Folkene“ (Jer. 1, 5).

Her have vi Herrens usejlbartige Ord angaaende en af Menneskenes Born, der er et Billede af de øvrige, kun at vor himmelske Fader havde i dette særegne Tilfælde fundet for godt for visse og tilbørlige Marjager, at ordinere en af sine Born til et vist Embede, førend han sendte ham ned paa Jorden. Han havde vundet sin Faders Tillid i sin første Prøvestand eller Forudtilværelsen, jaaledes at han blev ordineret til en høj og hellig Kaldelse, førend han kom her til Jorden, og vi lære af den hellige Skrift, at denne Tillid var ikke omsonst, men at han med Ære fuldførte sin Mission og viste sig værdig til den Tillid, som var skjænket ham, thi han veg ikke et Haars Bredde fra sine Pligter, endstjønt han mødte Vanskeligheder, som kunde have forærdet det stærkeste Hjerte.

Vi ville bede Læseren at være forsigtig og ikke forvegle Jeremias Forudordination med Forudbestemmelse; thi der er en stor Forskjel mellem disse to Benævnelser. En Mand kan være forud ordineret, bestiftet eller befalet til at gjøre et vist Arbejde, og dog beholder han sin fri Villie i denne Sag, og det er overladt til ham selv, enten han vil udføre sine Pligter eller ikke. Om en Mand er forud bestemt til at udføre et vist Arbejde, da vilde han ikke have noget Valg, men vilde være tvungen til at udføre Arbejdet; og efter-som han ikke havde noget Valg, saa kunde han heller ikke være under nogen Ansvarlighed for sine egne Handlinger, eller være i Stand til at kontrollere dem; men han vilde være ledet ved den Magt, som forud bestemte ham. Medens vi læse, at Jeremias blev ordineret forud til at være en Profet for Folkene, saa læse vi dog ikke, at han blev forud bestemt til at fylde en Profets Embede under hvilke som helst Forhold.

Principet om Forudtilværelsen er tydelig fremstillet i Frelserens Liv, der talte til Folket, sigende: Hvad om I da saa at se, at Menneskens Son farer op, hvor han var før?" (Joh. 6, 62). Atter: "Og Ingen farer op til Himlen, uden den, som foer ned af Himlen." Efter al menneskelig Forstand at domme, lignede Jesus meget den øvrige Del af vor fælles Faders Børn. Saa stor var denne Lighed, at de, som omgav ham, ikke kunde bemærke nogen Forskjel imellem ham og noget andet Menneske. De adspurgte hverandre: "Er denne ikke den Tommermands Son? Hedder ikke hans Moder Maria? og hans Brodre Jacob og Joses og Simon og Judas?" (Matt. 13, 55).

Lad os nu spørge, hvorfor er det saa besværligt for os, at fatte vor egen Forudtilværelse, da Jesu og andre bibelske Personligheders Forudtilværelse, hvorom vi læse, ere saa tydelig omtalte? Apostlen Paulus talende om sig selv, siger: "I Haab om det evige Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, haver lovet fra evige Tider." (Tit. 1, 2). Her var en Forjættelse om evigt Liv givet til Paulus fra evige Tider paa Betingelse af Hygighed, ligesom der i Begyndelsen blev sagt til Rain: "Derfor du gjør Godt, da er du behagelig." (Mosb. 4, 7). Uagtet dette Lofte, saa var det dog nødvendigt for Paulus, at udføre visse Pligter, for at erholde den givne Forjættelse. Efterat han var bleven slagen med Blindhed paa Vejen til Damascus, og havde hørt den opstandne Forlojers Stemme, blev der sagt til ham: "Staa op, og gaa ind i Staden, og det skal siges dig, hvad dig bør at gjøre." (Ap. Gj. 9, 6). Medens han ventede paa Opfyldelsen af dette Lofte, fastede og bad han i tre Dage, ved Enden af hvilken Tid en vis Ananias fik Befaling af Herren i et Syn,

at besøge Paulus, og blev fortalt, at han var "et udvalgt Kiedskab", eller med andre Ord, En, hvem Herren havde udkaaret for Verdens Begyndelse, til at bringe hans Navn frem for "Kedninger, og Konger og Israels Børn." Ananias Ord til Paulus var: "Og nu, hvi tover du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder aftvætte, og paa kald Herren's Navn." (Ap. Gj. 22, 16).

Da vi nu have besvaret Spørgsmaalet: Hvorfra ere vi komne? ville vi skride over til at udfinde:

Hvorfor vi ere her.

En vis Skaber maa have haft noget stort Djemed for Dje med denne Jord's Skabelse, og med at sætte sine Børn paa den, for at gennemgaa en Prøvestand. En Kundskab om Hensigten hermed er absolut nødvendig, for at dygtiggjøre Menneskeslægten til at handle, som den bør, medens den er her. Lad os derfor underjoge, hvad han havde til Hensigt dermed.

Hovedhensigten med Menneskets Tilværelse paa Jorden er, at erholde et Legeme af Kjød og Ben; thi uden dette er det ikke muligt, at avancere paa Fremadskridningens Bane, paa hvilken han maa bevæge sig i de evige Verdenser.

Det er ogsaa nødvendigt, ved egen Erfaring at lære Forskjellen mellem Godt og Ondt; saaledes som der siges om vore første Forældre. Og Gud Herren sagde: "Sel Adam er bleven som en af os til at kjende Godt og Ondt." (1. Mosb. 3, 22).

Det er nødvendigt, at Menneskene skulde smage det bitre for at paastrø det søde. Mennesket kunde ikke tilfulde skattere Værdien af evigt Liv, uden at erholde en Kundskab om det modsatte.

Et Menneske maa først føle Virkningen af Sygdom, for at paastrø det store Gode, at nyde Helbred. Han maa føle Virkningen af Pine, førend

han kan paaskjønne Lindring derfra. Han maa føle Indskydelse af Dødens Magt for at paaskjønne evigt Liv. Han maa kjende Ghydens Virkning, førend han kan paaskjønne Hvilen, forjættet til de Trofaste. Der er mange Erfaringer, som han kan vinde i Kjødets, hvilke ikke kunne vindes paa nogen anden Maade. Der er Ordinantser som maa udføres, og evige Foreninger, der i den store Stabers vise Styrelse maa indgaaes her paa Jorden. Daab til Ghyndernes Forladelse og Egetskab for Evigheden ere vigtige Pligter, som paahvile Menneskene i denne deres anden Provetilstand, eller Tilværelsen paa Jorden. Det er ikke Menneskets eneste Pligt, at sørge for sig selv og tilfidesætte sine Medmennesker, og blot søge at ophøje sig selv paa Andres Bekostning. At „gjøre mod Andre, som J ville, at de skulde gjøre mod Eder,“ er den gyldne Regel, ved hvilken Menneskene skulde blive regjerede i dette Liv. J Korthed, Mennesket har et Arbejde at udføre, for at berede sig for en fremtidig Ophøjelse i den tilkommende Evighed. Der fordres af ham, at han skal „udarbejde sin Saliggjørelse med Frygt og Bæven,“ thi hans Gjerninger i dette Liv ville have Indskydelse paa det Tilkommende. Ved Lydighed til Principerne i Jesu Kristi Evangelium bereder han sig til en stor og herlig Ophøjelse, som er beredt for dem, som tjene Gud i „Aand og Sandhed.“ Ligesom Jesus sagde til sine Apostle: „Seg gaar hen at berede Eder Sted;“ thi „i min Faders Hus er mange Boliger.“

Da vi nu have lært, hvorfor vi ere her, lad os saa dernæst undersøge, hvilke Pligter, der paahvile os.

Tro.

For at en Mand kan udføre et Arbejde, udfordres der, at han maa have Tro paa de deraf følgende Resultater.

Jngen Landmand vilde saae, medmindre han forventede at høste; Jngen vilde bygge, dersom han ikke forventede at bebo; ingen Handlende vilde gjøre Indkjøb, hvis han ikke haabede, at forøge sine Midler; ingen Rejse blive paabegyndt, om han ikke forventede, at naa Bestemmelsesstedet. Paa samme Maade vilde Guds Befalinger heller ikke blive adlydte, dersom der ikke eksisterede et Haab om, at visse Betsignelser ville følge Lydigheden.

Med dette for Øje ville vi være i Stand til at fatte Apostlen Pauli Bemærkning til Hebræerne, „Men uden Tro er det umuligt, at behage ham; thi det bor den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.“ (Heb. 11, 6).

Vi finde Troens Virkning fremstillet i de mange Helbredelses Tilfælde, som Frelseren udførte. „Din Tro har frelst dig,“ var de usfravigelige Ord, som han sagde til Alle; og vi finde, at han dablede Apostlene paa det strengeste, fordi de manglede Tro. Ved en Lejlighed kom de til ham med det Spørgsmaal: „Hvi kunde vi ikke uddrive ham? Men Jesus sagde til dem: For Eders Vantro's Skyld; thi sandelig siger jeg Eder: dersom J have Tro som et Sennepskorn, da kunne J sige til dette Bjerg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt.“ (Matt. 17, 19—20). Atter læse vi: „Og han gjorde ikke mange kraftige Gjerninger der formedelst deres Vantro.“ (Matt. 13, 58). Med andre Ord, de havde ingen Tro paa de Fordringer, han gjorde paa at være Messias; som Følge deraf bleve de Betsignelser, som skændedes de Troende, dem fraholdte, ligesom Menneskeslægten i denne Tid forskyde mange store og herlige Betsignelser formedelst deres

Bantro paa Jofef Smiths guddommelige Kaldelse fom Profet og Seer.

Vi høre ofte det samme Raab, fom Lød i Jesu Ører: „Næfter, vi ville fe et Tegn af dig.“ Men han fvarede og fagde til dem: „Den onde og vanartede Slægt begjærer Tegn.“ (Matt. 12, 38—39).

Hvad der gjældte om en Slægt gjældte ogsaa for Individider, og hvad der var Sandhed den Gang, er ogsaa Sandhed nu, hvilket stiller dem, fom begjære Tegn, i et sorgeligt Lys; men uden Tvivl i et faadant, fom de tilkommer. Tro kommer ikke ved Tegn; men fom Paulus fager: „Troen kommer ved Hørelsen, og Hørelsen fter ved Guds Ord.“ (Rom. 10, 17).

Efter Jesu Død og Opftandelse efterlod han en Prøve paa Troen, der fculde tjene efterfølgende Slægter til Vejledning. „Men disfe Tegn fculle følge dem fom tro; i mit Navn fculle de udbrive Dævle; de fculle tale med nye Tunger; de fculle tage paa Slangar, og derved de drikke nogen Forgift, fcal det ikke fskade dem; paa de Syge fculle de lægge Hænder, og de fculle helbredes.“ (Mark. 16, 17—18).

Men fager En: Var det ikke Meningen, at disfe Gaver og Vefignelfer fculde være indftrænket til Apoftlenes Dage og til dem alene? Læs igjen, „fcal følge dem, fom tro;“ og det foregaaende Vers fager: „Den fom tror og bliver døbt fcal blive falig.“ Derved fom du indftrænker Tegnene, fom følger de Troende til Apoftlenes Dage, da maa Saliggjørelfe ogsaa indftræktes til den Tid. Men det er nu, ligefom det var, da Paulus fcrev til Hebræerne: „Thi ogsaa os er Forjættelfen (Evangeliets) forkyndet ligefom Hine; men Ordet, fom de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede fig med Troen i dem, fom hørte det.“ (Heb. 4, 2).

At dyrke Troens Princip, er det forfte fom fordres af os i Livet. Det næfte Skridt er:

Omvendelse.

„Omvender Eder, og lader Eder omvende af alle Eders Overtrædelfer, faa fcal Misgjærning ikke være Eder til et Anfod.“ (Ez. 18, 30). Lad den Ugudelige forlade fin Vej.“ (Efa. 55, 7). „Omvender Eder.“ (Ap. Gf. 2, 38). „Men derved fom I ikke omvende Eder, fculle i alle ligefaa omkomme.“ (Luk. 13, 3).

Vi forftaa, at Omvendelse beftaar ikke i at klage over begangne Synder, og faa gjentage de samme Synder, eller andre, der er ligefaa afffhelige, men at Ezekiel mente, at Folket fculde ophøre med at gjøre Ondt, afftaa fra onde Baner, og vandre paa Retfærdighedens, Dhdens og Hellighedens Stier. „Thi Bedrovelse efter Gud virker Omvendelse til Salighed, fom ikke fortrydes; men Verdens Bedrovelse virker Død.“ (2. Cor. 7, 10). Vi tro at „Verdens Bedrovelse,“ fom her hentydes til, er den faa hyppige Græden, Klagen og Sorgen over onde Handlinger, og dog vedblive at gjøre det samme om igjen.

Det tredie Skridt, fom Menneftet maa tage i dette Liv, for at ffre sig Saliggjørelfe i den evige Verden, er, at modtage

Daab.

Den, fom tror og bliver døbt, fcal blive falig,“ (Mark. 16, 16) var Jrefserens udtrykkelige Erklæring; og vi finde, at Jordonnuelfe kom over Nogle, fordi de ikke vifte Lydighed til denne Befaling. „Men Jariſæerne og de Lovkyndige foragtede Guds Raad med dem, og bleve ikke dobt af ham.“ (Luk. 7, 30). Ligesaa vil Verden i vor Tid tilfaldt finde, at de ere under Jordonnuelfe,

fordi de nægtede at udvise Udhighed til dette Princip.

„Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5).

Naar Paulus skriver til Hebræerne, siger han: „Derfor lader os forbigaa Begyndelses-Lærer om Kristo, og stride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundbolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse.“ (Heb. 6, 1—2). Her er fire Principer fremstillet, hvilke alle ere af lige Vigtighed og lige nødvendige for os, at adlyde, hvilke ere bestenite ved Sandhedens og Retfærdighedens evige Love, ved hvilke Verdener regjeres, og ved hvilke vi kunne vende tilbage til Guds Nærværelse og bo hos de Retfærdige, de Sanddru og de Rene af Hjærtet i alle Tidsalder.

Det fjerde Skridt, som er nødvendigt for Menneskene, at udsøre, medens de ere i denne Probestand, er at modtage

Haandspaalæggelse

for den Helligaands Gave. Dette er et Princip, som i en stor Udstrækning er tilfidesat i den kristne Verden, endskjønt det er tydeligt omtalt i Skrifterne.

Peter og de øvrige af de tolv Apostle havde uden Tvivl alle været dobt, og bestræbte sig for at leve et helligt Liv, medens de vandrede med Jesus, dog finde vi, at han for sin Himmelfart fortalte dem: „Se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iforte med Kraft fra det Høje. Men han førte dem hen ud indtil Bethanien, og han opløstede sine Hænder og velsignede dem.“ (Luk. 24, 49—50).

Vi finde en videre Forklaring i Apostlenes Gjerninger om Maaden, hvorpaa de erholdt denne Gave og Velsignelse,

hvor der siges, at han befalede dem, „at de skulde ikke vige fra Jerusalem, men oppebie Faderens Forjættelse, hvilken, sagde han, I have hort af mig; thi Johannes dobt vel med Vand, men I skulle døbes med den Hellig Aand om ikke mange Dage.“ (Ap. Gj. 1, 4—5).

Naar vi læse Beretningen om Filippus i Samaria, saa finde vi, at efterat Samaritanerne havde øvet tilstrækkelig Tro til at bevirke Omvendelse, bleve de dobt af Filippus. „Men der Apostlene i Jerusalem horte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand. (Thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene dobt i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand.“ (Ap. Gj. 8, 14—17).

Naar Paulus skrev til Timotius, paalagde han ham: Forsom ikke den Naadegave, som er i dig, som dig er given ved Profeti under Haandspaalæggelse af de Ældste. (1. Tim. 4, 14). Utter: „Derfor paaminder jeg dig, at du opflamer den Guds Naadegave, som er i dig formedelst mine Hænders Paalæggelse.“ (2. Tim. 1, 6).

Vi ville ogsaa henlede Læserens Opmærksomhed til Beretningen om Pauli Besøg til de dobt Hellige i Efesus og hans Spørgsmaal til dem: „Sik I den Helligaand der I bleve troende?“ Men de sagde til ham: „Vi have ikke en Gang hort, at der er en Helligaand. . . Da lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede.“ (Ap. Gj. 19, 2—5).

Der er uden Tvivl bleven sagt tilstrækkelig, til at bevise, at den Hellig-

aands Gave blev erholdt ved Haands-
paalæggelse af dem, som havde Myn-
dighed dertil. Vi finde ingen Steder
i den hellige Skrift, at denne Orden
er bleven forandret eller ophævet; tvært-
imod finde vi, at Apostlene talede paa
det bestemteste imod nogen som helst
Afvigelse fra den Maade, som Jesus
hadde lært dem.

Paulus omtaler Nogle i sit Brev
til Galaterne, som ville forandre Evan-
geliet; muligvis lærte de, at Haands-
paalæggelse var ikke nødvendig, eller
at denne Handling blev ophævet; han
siger: „Men dersom endog vi, eller
en Engel fra Himmelen prædiker Eder
Evangeliet anderledes, end vi have præ-
diket Eder det, han være en Forband-
delse!“ (Gal. 1, 8).

Læser! vi have nu undersøgt det
fjerde Skridt, som Menneskene maa tage
paa Fremadskridningens Bane, medens
de leve i denne Provetilstand; og vi
ville sige med Frelserens Ord: „Hvo,
som ikke gaar ind ad Døren til Faars-
stien, men stiger andensteds over, han
er en Tyv og en Røver.“ (Joh. 10, 1).

Vi have nu fulgt Menneskets Gang

fra en Forudtilbærelse, førend Verdens
Begyndelse, medens han boede i Fæde-
rens og vor ældre Broders Jesu Nær-
bærelse, og var forenet med Aanderne,
som ere eller ville komme ind i denne
Tilbærelse, hvilket paa det herligste er
udtrykt i det poetiske Sprog i en af
Zions Sange:

„D min Fader, Du som troner
I et højt og herligt Sted,
Naar skal jeg Din Nærhed nyde,
Se paany Din Herlighed?
I Din høje Himmelbolig
Boede jo min Aand hos Dig;
I min første Spæde Barndom,
Har Du plejet, elstet mig!

I en Hensigt vis og herlig
Har Du mig paa Jorden sat;
Himmels Byrd og Slægt og Benner,
Alt er skjult i Glemslens Nat.
Maugen Gang en hemlig Tanke
Svifted: „Du er Fremmed her!“
Og jeg søler, jeg er vandret
Fra en overjordist Sfar.“

Dette er sikkerlig et højere og ædlere
Begreb om Menneskets Ophav, end
Evolutionens Teorien, som Nogle af de
saakaldte Filosofer fremsatte.

(Fortsættes.)

Vi have modtaget følgende Telegram fra Liverpool:

Liverpool, den 27de Juli 1887.

A. C. Flygare!

Underret Præsident Teasdale om, at Præsident John
Taylor er død Tirsdag (den 26de Juli) Aften Klokken 8.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Sædeligheden.

I Menneſteslægten's tidligſte Dage paa Jorden og for flere Aartuſinder derefter blev Uhyddſhed ſtraffet paa det ſtrængſte. I blandt de ti Bud, hvilke Gud gav Moſes ſom Vejledning for Menneſtene, findes ogſaa et ſom ſiger: „Du ſkal ikke bedrive Hor.“ Straffen for denne Synd var Døden for begge Kjon. Denne Synd blev anſet for den ſtorſte, ſom kunde begaaſ, næſt efter Mord, og de, ſom gjorde ſig ſkyldige deri, havde forſpildt ſin Ret til at leve paa Jorden. Om Guds Lov, med Henſyn til dette Bud, altid havde blevet iagttaget, vilde denne Synd have været ligesaa ſjælden ſom Mord, og Menneſteſlægten vilde have været befriet fra de Under, ſom have ſin Oprindeligſe derfra.

Jo højere Civiliſationen er, deſto mere ſalden ere Menneſtene i moraliſk Henſeende. Der tales ofte om den ſaldne Tilſtand, ſom hedendiſke Nationer ere i, men mange af dem ſtaa i moraliſk Henſeende højt over de civiliserede Nationer; og Hedningernes Tilſtand er ofte blevet forværret, naar de ere komne ind under de Civiliseredes Indflydſelig.

Uhyddſhed er en Synd, ſom, blandt den nu levende Slægt, er mere almindelig end nogen anden Synd, ſom kan nævnes. Den udøves blandt alle Samfundsklaſſer og griber omkring ſig ſom et uheldredeligt Kræftſkaar. Den ndtørre Livets Kilde, og bringer Død og Fordærveligſe til den nu levende og tilkommande Slægter.

Brud mod Sædeligheden anſes ikke for nogen ſtor Synd, men dets Følger gjør mere til at nedbryde Samfundets Vykke og Velfærd end noget andet, ſom kan nævnes. Det er ikke alene i timelig Henſeende, at dette ſter; men Sjælskræfterne odelægges, og aandelig ſaavel ſom legemlig Læmhed indtræder ſom en Folge deraf. Det er derfor en Synd, for hvilken Menneſtene ikke alene har at ſvare for en retfærdig Dommer, men ſelv i dette Liv maa de lide Kval og Smerte.

Dyden er den ſjønneſte Edelſten, ſom Menneſtene kunne pryde ſig med. Hvo, ſom pryder ſig med denne, har baade aandelig og legemlig Styrke, og kan modſtaa Verdens Tillokkeliſer med Stolthed, medens de Andre ere uden baade aandelig og legemlig Styrke ligesom Samſon, da hans Lokker bleve afklippede i Dalilas Stjod. Dyden burde ſtattes højere end Livet ſelv; thi uden den er Livets Vykke forſpildt og Beſtemmeſſen med Menneſtet's Skabelſe tildels forfejlet.

Herren har indſtiftet Egteſkabet ſom det lovmeſſige Middel for Menneſteſlægten's Forplanteligſe paa Jorden, og al Samvæn mellem Kjonnene udenfor Egteſkabet er ſtrængelig forbudt. De Sidſte-Dages Helliges Religion paabyder den højefte Grad af Renhed og Dyd; deres Egteſkab er bindende for Tid og Evighed, og den, ſom overtræder Egteſkabsloven, har intet Løfte om at indgaa i Guds celeſtiale Rige.

For at forebygge al Ukyndighed, bor al Ietsindig Tale undgaaes, og alle onde Tanker fjernes fra Sindet; og i Stedet derfor omtale det, som er rent og helligt, for at finde Styrke. Nene Tanker og Begjæringer burde optage Sindets Betragtninger; barnlige og ydmyge Bønner skulle daglig opsendes til Gud, saa at hans Helligaand maatte lede til rette Tanker og Handlinger.

Lad de Unge af begge Kjøen betragte hverandre som Børn af de samme Forældre tilhørende én stor Familie, Menneskeslægten, som er bestemt til at leve evindeligt; og lad dem opføre sig mod hverandre i Ensomhed saavel som for Offentligheden, saaledes at de kunde have den største Kjærlighed og Tillid til hverandre som Brødre og Søstre.

De Gamles Udflugt til Ogden.

Onsdagen den 22de Juni d. N. var en Fesdag for Ogden. Den aarlige Udflugt, som arrangeres for Utahs Oldinger gjældte nemlig denne Gang Ogden, hvor alt gjordes for at modtage de gamle Veteranere paa en værdig Maade. „Vester Park,“ hvor Festen afholdtes, var især smykket og indrettet for Oldingernes Modtagelse.

Fra Saltsofstanden, hvor de Fleste af dem havde forsamlet sig, afgik et Jernbanetog Klokken 9 om Morgenen med sin kostbare Ladning; det bestod af 18 Vogne og førte med sig 960 Passagerer. Af disse vare 622 over 70 Aar gamle, 74 vare over 80 Aar og 4 af dem havde overlevet halvfemsindstyve Sommer.

Utahs Repræsentant i Kongressen, John T. Caine, gik igjennem alle Vognene og lod sig præsentere for de Gamle, der alle gave ham Haanden.

Efter noget over to Timers Kjørsel rullede det med Blomster og Flag smykkede Tog ind i Ogden, og standsede ved en paa Enden af seunte Gade for deres Afbenyttelse midlertidig opført Platform. Her mødtes de af Modtagelses-Komiteen i Ogden, samt af Ogdens Musikkorps, hvilket hilsende de

Besøgende med sine smukke Nummere. Et Hundrede og thye Befordringer førte derpaa, ledsagede af Musik, Oldingerne gennem Byen til ovennævnte Park, der fremviste, at de vare hjærteligen velkomne til „Vestens Jernbanecentrum.“ Ved Ankomsten til Parken node de atter en kongelig Modtagelse af Hjelpeforeningerne og af de unge Mænds og Kvinders Foreninger.

I Parken vare Borde opstillede, der vare fyldte med Jordens Goder, til hvilke Gæsterne indbødes at tilfredsstille sin Appetit. Et stort Antal af Zions Sønner og Dotre opvartede de Gamle, og viste sig utrættelige i sit Kjærlighedsarbejde.

Omtrent Kl. 2, da alle havde tilfredsstillet det „indre Menneſte,“ forsamlede man i Parkens rummelige Pavillon, hvor Tiden optoges med afvejlende Taler og Sang, hvorefter Præmienddeling fandt Sted. Moder Rafael Middleton fra Ogden, 92 Aar gammel, erholdt en Solvmedaille. Fader Mc. Farland fra West Weber, 92 Aar gammel og den ældste i Weber County, fik en Guldmedaille. Fader Bergen fra Saltsofstanden, 96 Aar gammel, erholdt et Par uldne Tapper, skjænkede

af Deferets Uldmagasin; den Gamle stod op paa Forhojningen og takkede Gud, fordi han var i Stand til at overvære Festen. 3 halvfemsindstyveaarige Oldinger erholdt hver sin Lænestol. Gavnlige Gjenstande gaves 3 Damer, som vare ankomne med Pioneererne til Saltfodalen i 1847. Et Stykke Tøj til en Kjøle gaves til Moder Fanny Huntington, der ledsagede Mormon-Bataillonen saa langt som Pueblo. De Gamles Kor sang, en Tale blev atter holdt, og en gammel Søster sang en Solofang, hvorpaa Uddelingen atter fortsattes. Et stort Antal Mænd over 80 Aar erholdt gode Spadsjereftokke. Omtrent tredsindstyve Klædningsstykker bleve uddelt til Damer, som vare over 70 Aars Alderen. Fader William Christlow, der er Invalid, blev præfenteret som den mest udholdne til at sidde paa en Stol, hvortil han havde

været bunden i 40 Aar; han erholdt en ny Hat og et Par nye Benklæder.

En Bogn, der var stjælet af et Handelsfirma, auktioneredes bort for 40 Dollars, hvilke uddeltes blandt Oldingerne.

Et stort Antal Præmier bestaaende af Paraplyer, Parasoller o. s. v. bleve uddelte til Halvfjerdindstyveaarige.

Derpaa nodes Aftensmaden og tilsidst fortæses Befordringerne frem, hvori man tog Plads, og de Gamle bortførtes igjen imod Hjemmet.

Denne Fest vil længe erindres af Deltagerne og ikke mindst af Ogdenerne, der føle sig stolte af den Opførelse, de gjorde for Hundreder af sine Medborgere, uden Hensyn til disses Farve eller Trosbekjendelse. Festen var aaben for Alle, og Oldingerne ville sikkerlig med Glæde erindre, hvad man har gjort for de Gamle i Utah.

Himmelsk Kirkeordning.

I en Artikel, der for nylig var indrykket i „North American Review,“ fremsattes en meget almindelig og stærk omkring sig gribende Mening, der lyder som følger:

„Kristus oprettede ingen Kirke hverken katolsk eller nogen anden. Al Kirkeordning er af menneskelig Oprindelse. Hverken den ene eller den anden Kirke kan derfor have Ret til at paastaa sig at være Kristi oprindelige Kirke.“

Denne Udtalelse er en Fremstridts-tanke hos Kongregationalisterne eller det Kirkesamfund, der giver sine Tilhængere i mange Dele af Europa og Amerika Navnet: Independentter. Mange Individer blandt andre Sekter have lignende Meninger, og saaledes bliver den fejl-

agtige Idé grundfæstet, at det ikke er nødvendigt for det kristne Liv i denne Verden, at være Medlem af noget Samfund, for at erholde Frelse i den tilkommende Verden.

At ingen nuværende kirkelig Organisation kan have Ret i at paastaa at være Kristi oprindelige Kirke er et Faktum, som ikke kan bestrides, men at der derfor ikke fandtes nogen oprindelig Kirke er en falsk Opfattelse, som vi med Letthed kan bevissiggjøre. Mærkningen, hvorfor ingen af Nutidens Kirker kan gøre Paastand paa at være den oprindelige Kirke, er fordi et almindeligt Frasald fra denne Kirke har fundet Sted. En Sammenligning mellem en eller alle af de forskellige Sekter, som nu existere

og den Kirke, som et omtalt og hen-
thet til i det nye Testamente vil tydelig-
gjøre denne Gjenstand. De forskjellig-
Kirkesamfund, som ere oprettede af Menne-
sker, have ikke nogen sott helst Righed
med den kristne Kirke i forrige Dage
hverken i Form, Aand, Væretning
eller Ordinantfer. Dette kunde heller
ikke forventes dersom den i „Reviews“
Artikel fremstatte Teori er rigtig, hvilken
siger:

„En Kirke er kun en frivillig For-
euing af Troende, der ere forenede, for-
medelst sine Anstuelser.“

Under saadanne Forhold kan der
ikke findes nogen sand Kristi Kirke, det
være sig katolsk, episkopalsk, presbyte-
riansk, methodistisk, baptistisk, kongrega-
tionalistisk, eller nogen anden Kirke.
Ingen af dem har nogen Ret til at
kalde sig Jesu Kristi Kirke; thi Kristus
har ikke haft nogen Gaand i deres Op-
rettelse. De ere hverken mere eller
mindre end Menneskeværk. De ere ikke
af Himmelen, men alene af Mennesker.
Intet Under derfor at der findes en
saa stor Adskillelse i Lærdom iblandt
dem og saa liden Overensstemmelse i
Anstuelse i enhver af disse særskilte
Samfund.

Det er forbausende, at nogen af
disse Kirker, der antage Skrifterne som
deres eneste Rettefnor, kunne gjøre en
saadan Paaastand, at det er Mennesket
og ikke Gud, som er Ophavet til al Kirke-
ordning. Sand Religion maa komme
fra Gud til Mennesket, og Maaden paa
den rette Gudsdyrkelse og kirkelige Ord-
ning maa foreskrives af ham. Det er
Menneskets Pligt at adlyde, og Guds
Ret at antage eller forkaste. Skabelsen
kan ikke befale over Skaberen. Den
Storre maa befale og lede den Mindre,
og den sande Troende er villig til at
sige med den store Mester: „Seg er
ikke kommen for at gjøre min egen

Wilje, men hans Wilje, som sendte
mig.“

Kirken i Ørtnen, der bestod af Is-
raels Stammer, modtog alle Forskrifter
og Gud om Ordinantsernes Udførelse
iii. iii. ved direkte Klæbenbarelse fra Gud.
Alle Ting maatte udføres saaledes som
de bleve viste til Moses paa Bjerget.
Da Jesus, Guds Son, den store Profet,
kom, tog han et Skridt fremad for det Sy-
stem, som blev aabenbaret ved Moses,
og han oprettede, efter at han havde op-
fyldt alt hvad den gamle Kirke fordrede,
en ny og højere Form af samme, hvilken
var i Besiddelse af større Tilkjende-
givelser af Aanden end den forrige.
Han begyndte at oprette sin Kirke, da
han udvalgte tolv Apostle og udsendte
dem at prædike hans Navn. Han kaldte
derpaa de Halvfjerds i samme Hensigt.
Han lærte dem Lærdommene, som de
skulde prædike, tilligemed Daaben og
andre Ordinantfer, som de skulde ud-
føre. Han lærte dem endog mange
Ting, som ikke findes i den ufuldkomne
Opptegnelse, som er bleven opbevaret til
vor Tid om hans Liv og Handlinger;
og da han forlod dem med sin person-
lige Nærværelse, sendte han dem Sand-
hedens Aand, der skulde „lære dem alle
Ting og lede dem ind i al Sandhed.“

Vi lære ud af de Skrifter, som er
naaet ned til os, at Kristus oprettede
en Kirke, og at denne var et helt og
fuldstændigt Legeme, hvor som helst
dens Medlemmer maatte være. Alle
særskilte Ørene eller Menigheder af Kirken
vare Dele af en hel Organisation, gjen-
nemtrængt af en Aand og havende en
Lærdom. Paulus skrev til Guds Me-
nighed i Korint: „Men I ere Kristi
Legeme og Lemmer Enhver især. Gud
har sat i Menigheden først Apostle, for
det andet Profeter, for det tredie Lærere,
der næst dem, som gjøre kraftige Gjer-
ninger, derefter dem, som have Gaver

til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal." (1. Kor. 12, 27—28; se ogsaa Ef. 4, 11—16.)

Kristi Kirke eller Menighed var Guds Menighed, thi Sonnen gjorde ikke noget af sig selv, men gjorde alt som han blev befaleet af Faderen, der „satte ham til Hoved over alle Ting for Menigheden." (Ef. 1, 22.) Udtrykket „Guds Menighed" er anvendt overalt i Apostlenes Gjerninger som en Benævnelse paa en under Herrens Styrelse staaende Organisation, der havde Myndighed til at undervise sine Medlemmer, foreskrive Regler for deres Opførelse, og i paakommende Tilfælde udelukke de Uhydige. Den blev ikke oprettet ved nogen frivillig Sammenslutning af Troende, efter som deres Anskuelse og Ideer maatte være; men den var en himmelsk Bygning med forskjellige Lemmer, liget et Menneskes Legeme, og erholdt sit Liv og Tilværelse fra Guddommen.

Efter at Jesus havde begyndt at oprette sin Kirke gav han sine Tjenere Myndighed til at handle i dens Anliggender. Han gav følgende Forordninger angaaende Medlemmer, som ikke kunde forenes med hinanden:

„Men hører han dig ikke, da tag endnu En eller To med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. Sandelig jeg siger Eder: hvad som helst I binde paa Jorden skal være bundet i Himmelen; og hvad som helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Matt. 18, 16—18.)

Om Kristus ikke oprettede nogen Kirke eller Menighed, hvad mente han da, naar han siger til Petrus, der havde

erholdt Nabenbarelse, at han (Jesus) var den sande Kristus:

„Paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." (Matt. 16, 18.)

Paulus siger: „Kristus er Menighedens Hoved," og atter, „Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den, og han rensede den formedelst Vandbadet ved Ordet, at han maatte fremstille sig den en herlig Menighed, som ikke havde Plet, eller Rynke, eller noget deslige, men at den maatte være hellig og ustraffelig." (Eph. 5, 23 og 25—27.)

Da Apostlene bleve udsendte i al Verden for at prædike Evangeliet for al Skabningen, oprettede de Grene eller mindre Menigheder, der bestode af Saadanne, som troede, omvendte sig, og bleve dobte til Syndernes Forladelse, og modtog den Helligaand ved Haandspaalæggelse. Paa denne Maade „lagde Herren dagligen Mogle til Menigheden, som lode sig frelse." (Ap. Gj. 2, 47.) Og Apostlene „indsatte Eldste i hver Menighed" og Biskopper til „at vogte Herrens Menighed" og haandhave dens Anliggender, hvilket alt blev gjort ifølge Nabenbarelse fra Himlen og var Guds Vilje og Bud og ikke Menneskers Mening og Indsald. Her fandtes da Kirkeordning, som ikke var af menneskelig Oprindelse.

Det er paa Grund af fuldstændig Frasald fra den himmelske Kirkeordning, at man har taget sin Tilflugt til den menneskelige, og heraf kommer den Mængde stridende Sekter, som findes i Kristenheden. Den himmelske Kirkeordning er en fuldstændig Organisation, der stemmer overens i alle Dele. Menneskelig Kirkeordning er lemlestet og uoverensstemmende. Den ene har en bestemt

Vej at følge den anden en ubestemt. Den ene har en uforanderlig himmelsk Myndighed og fastsatte Ordinantjer at haandhæve, den anden er overladt til Omvæltninger og til at forandre sine Stikke og Indretninger.

De, som tro paa Jesu Mission, men forfaste Tanken, at der kunde findes en Kirke eller Menighed, som virkelig er oprettet af Kristus, ere komne til den Slutning, at et Kirkesystem ikke er nødvendigt til Frelse, og at en saadans Tilværelse ikke er af himmelsk Oprindelse. Men Bibelens Historie viser, at Gud har i enhver Husholdning eller Uddeling kaldet Mænd til at handle i hans Navn, samt at de, som have troet, paa det himmelske Budskab, bleve indførte under en af Herren bestemt Kirkeordning, og om der ikke har været en saadan Organisation fundet paa Jorden i mange Aarhundrede, saa behøver Verden i Sandhed desmere en ny Husholdning fra Gud, en Oprettelse af den oprindelige „Herrens Menighed.“

Da omvendte Troende bleve dobt under den apostoliske Administration, bleve de ved dette Mittel indlemmede i Kristi Kirke. De bleve dobt til Kristus, og blev en Del af det Legeme, hvis Hoved han var. De kom da ind under deres Ledelse, som vare kaldte til Embedets Tjeneste, nemlig: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere m. fl., hvilke vare indsatte i Kirken, „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Førelse, til Kristi Legemes Opbyggelse,“ hvilke skulle vedblive „indtil Alle naa til Enhed i Troen.“ Tilværelsen af en Kristi Kirke er derfor nødvendig. Myndighed, Ordinantjer og Bestyrelse i samme ere nødvendige, og foruden denne Kirke er der ingen rimelig Grund til at antage, at de Menigheder,

og organiserede Systemer for at dyrke Gud, hvilke udgjøre Kristenheden, ere mere antagelige for Gud end Hedningernes Maade at dyrke ham paa.

Det paastaas i ovennævnte „Reviens“ Afhandling, at Jesu Ord: „Hvor to eller tre ere forsamlede i mit Navn, der vil jeg være iblandt dem,“ er en Tilladelse til fri Gudstjeneste og er modstridende Opfattelsen om en almindelig Kirke, men en Undersøgelse af Sammenhængen til denne Ytring viser, at Jesus hentydede direkte til Kirkens Medlemmer, hvilke Apostlene havde Magt og Myndighed til at lede og vaage over og, i paafølgende Tilfælde, udelukke fra Samfund med Kirken. De havde Magt til at „binde paa Jorden“ og det skulde være „bundet i Himmelen,“ at „løse paa Jorden“ og det skulde være „løst i Himmelen.“ (Matt. 18.)

Uagtet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ikke kan gjøre Paastand paa at være Kristi oprindelige Kirke; thi denne ophørte at findes paa Jorden, da det store Jrasfald blev almindelig, saa ere vi dog taknemmelige til at vide med Visshed, at den er en Gjenoprettelse af den oprindelige Kirke med alle dens Værdomme, Ordinantjer, Gaver og Embedsmænd og i Besiddelse af dens Mand, Kraft og Myndighed. Den er en fuldkommen Organisation med Kristus som sit levende Hoved, der leder den og tilkjendegiver den sin Vilje for at sammenføje Alt til et i ham i denne „Tidernes Fyldes Husholdning.“ Den vil samle ud fra alle Menigheder, Sekter, Nationer, Tungemaal og Folk og gjøre dem til et i Kristo, og Guds Kirke og Alige skal endnu udstrække sig over hele Jorden, og alle Nationer og Folk skulle tjene Gud paa den Maade, han selv har forordnet. (Deseret News.)

Bibelen's Historie.

(Fortfat fra Side 295.)

Sex hundrede Aar forsvandt, uden at man kunde finde et eneste Exemplar deraf. Men i Slutningen af det syttende Aarhundrede fandt en Kølneboer i Abbotstiftet „Verden“ en gammel prægtig Pergamentbog, som paa et ubekjendt Sprog indeholdt de fire Evangelier. Dette var Afilas Oversættelse. Siden efter kom denne Haandskrift i Aaret 1648, formedelst Grev Konigsmark, til Sverrig, hvor den endnu findes paa Biblioteket i Upsala. Den gjemmes i en Glasflaske og frentages kun ved vigtige Tilfælde. Den kaldes Codex Argenteus, eller Sølvbogen; thi Bogstaverne ere skrevne med Sølv paa violet Pergament. Enhver ny Afdeling begynder med Guldbogstaver. Bogen er indbundet i et Bind med Sider af drevet Sølv. Andre Fragmenter af Afilas Oversættelse ere ogsaa blevne fundne.

I det ottende Aarhundrede blev Mathæus' Evangelium oversat paa Højtysk; andre Dele af Bibelen bleve oversatte i det elvte Aarhundrede, og i det fjortende Aarhundrede udkom hele Bibelen paa det tyske Sprog. Det varede ikke længe derefter inden Haandskrifterne ophørte, og Bibelen udkom i trykte Exemplarer. Flere Oplag efter hverandre tryktes allerede inden Luther blev født.

Middelalderen var en for al Lærdom og Opbyggelse meget forfalden Tid. Under Folkevandringerne fortrængtes den græske og romerske Kunst og Videnskab af barbariske Folketammer, og hvad som blev tilbage uden i Klostre blev tilbøielig fordærvet. Den udartede paviske Lære, der i Særdeleshed gik ud paa Spægelse, Sagn og Helgendyrkelse, tillod hverken Læsning i Bibelen,

eller at studere noget af andre Forfattere. I Filosofien indskrænkede man sig til at strides om, hvorvidt de almindelige Begreber, saasom Dyd, Sandhed, Frihed m. m., vare Virkeligheder eller blotte Navne, thi enhver Underjogelse angaaende Guds, Menneskets og Tingenes Natur var forbuden af Frygt for, at Religionen deraf skulde lide Skade. Af samme Aarsag var Naturvidenskaben endog mistænkt, og udartede til Signeri, Tegns Udlægning og Guld-mageri; og Videnskaben at regne, skrive ja endog at læse, blev saa sjældnen at kun meget Faa, udenfor Klostrene og de saakaldte Lærde, var i Stand dertil.

Naar man betænker, at Bibelen i over tre Tusind Aar er bleven afskreven paa en Maade, som aldrig nogen menneskelig Bog er bleven eller aldrig nogen- sinde vil komme til at blive; at den har været underkastet alle Israliternes Eventyrer og Vandringer; at den i halvfjerdsfindsthye Aar har været bortført til Babylon, og ofte været forfulgt glemmt, forbuden eller brændt, — naar man betænker, at den, efter vor Tidsregnings Begyndelse, havde til at gjen-nemgaa de første tre Aarhundredes Forsølgelse af Hedningerne, da de, som vare i Besiddelse af den, bleve kastede for vilde Dyr; dernæst det 7de, 8de og 9de Aarhundrede, da falske Bøger og falske Kroniker og Sagn udspreddes overalt; ligesaa det 10de og 11te da saa Faa kunde læse selv iblandt Tyrsterne; 12te, 13de og 14de Aarhundrede da Skriftens Anvendelse i Folkesproget straffedes med Døden, naar vi overveje alt dette, kunne vi indse, hvor meget Guds Magt har været tilkjendigivet i at bevare Skrifterne indtil vore Dage.

[Fortfættets.]

Blandinger.

I en stor Del af Lille Asien hersker der som Folge af den sidste Torke stærk Hungersnød, især i Provinsen Adana, hvor Befolkningen lider frygtelig. De velhavende Familier maa nøjes med en Smule Brød, og de andre friste Livet paa den kummerligste Maade. Dgsaa Bomulds- og Vinhosten er ødelagt, og dette har forøget Nøden i høj Grad. Regjeringen har truffet Foranstaltninger til at komme de Nødlidende til Hjælp.

Bed Jordstjælvet i Byen Vernojt skulle ifølge de sidste Efterretninger over 6000 Mennesker være omkomne af Byens 30,000. 3260 Huse styrtede jammen, og af dem vare over 2000 opførte af Sten. Endvidere bleve 6 russiske Kirker, to tyrkiske Moskeer og en Synagoge ødelagte.

Ifølge de sidste Efterretninger har Koleraen udbredt sig over største Deelen af Sicilien. I Palermo, Messina og Catania er der forefaldet flere Tilfælde.

Dødsfald.

Den 9de Juni d. N. afgik Anna Svendsen ved Døden. Hun var født i Wittemberg, Skedsø Sogn i Norge den 7de Januar 1837, annammede Evangeliet i sit Fødeland i Foraaret 1860, indgik Ægteskab i 1865 med E. N. Lund og rejste samme Aar til Utah; boede 1½ Aar i Saltfofstanden, og flyttede siden til Mount Pleasant, Sanpete County, hvor hun døde.

Niels C. Christensen døde fornylig i sit Hjem i Levan, Juab County, Utah. Han var født i Nastrup, Aalborg Amt den 5te Februar 1847, annammede Evangeliet 1861, emigrerede 1862. Den 26de Januar 1884 blev han ordineret til Halvfjerds og rejste samme Aar paa Mission hertil; men maatte paa Grund af daarligt Helbred vende tilbage i Utide; han blev aldrig rask fra sin Sygdom. Han var godgjørende mod de Fattige, og efterlader Familie og mange Venner.

Indhold.

Frelsnings-Planen	321	Himmelsk Kirkeordning	331
Præs. J. Taylors Død	328	Bibelsens Historie	335
Ked. Bem.:		Blandinger	336
Sædeligheden	329	Dødsfald	336
De Gamles Udflugt til Dgden . . .	330		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Flygare, Lorenzøngsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Wörbing (B. Petersen).